

Zranenie poznačí aj nezraneného

„Dnes je pekný deň, škoda len, že je už september.“, pomyslel som si. Dnes mám ísť prvýkrát do novej školy, potom ako sme sa na začiatku leta presťahovali do Bratislavy. Nepoznám tu živej duše, a pritom je to metropola Slovenska – plná ľudí. Paradox, čo?

Už pri myšlienke na nové prostredie ma prešla chuť aj na raňajky a tak som rodičom zaželel pekný deň a vybral som sa von. Bodaj by som im už dobrú noc želel! Vonku bolo krásne, typické babie leto, no napriek teplým slnečným lúčom som mal chuť dať si na hlavu kapucu a zmiznúť pod ňou ako Harry Potter vo svojom čarovnom plášti. S nevôľou som došiel na školský dvor. Bol tam hurhaj, ako všade po veľkých prázdninách. Všetci sa zdravili, prekrikovali, mávali na seba. Nevydržal som to. Vošiel som do budovy môjho štvorročného príbytku, domova alebo väzenia? Na chodbe som si okamžite sadol. Na nej nebolo rušno. Zložil som si hlavu do dlaní a zatvoril oči. Po chvíli sa všetko zmenilo. Bol krásny letný deň. Stál som uprostred lúky nad naším vtedajším domom. Práve tam sme sa chodili s bratom ako malé deti hrať. Niečo sa mi však nepozdávalo. Tá spomienka vo mne vždy vyvolá pocit viny. Bol to práve ten deň, ten osudný deň, ktorý zmenil našu rodinu a prevrátil všetko na ruby. Táto lúka sa nachádzala na kopci a z protíľahlej strany bola strmá a zradná. Akoby tu lúku niekto odkrojil a išla strmhlav dole. Hrali sme vyklepávačku. Typická hra detí. Keď sa neviete rozhodnúť, či máte hrať naháňačku alebo schovávačku, vyberiete si vyklepávačku. Leo sa snažil skryť, pravdaže, čo najlepšie. A vybral si zrovna tú jedličku, ktorá stála na okraji tej lúky. Bol akurát taký veľký, že mu stačila a keby som ho odhalil, mal dobrú šancu vyhrať. Musel ma vidieť ísť jeho smerom. Bol bystrý. Určite sa snažil nakúkať. Šmykol sa. Nazachytil sa. Bol malý. Mal som dávať lepší pozor. Načo sme hrali tú hlúpu hru? Počul som jeho krik. Bol plný hrôzy a strachu. Počul som zvuk maličkého tela kotúlajúceho sa dolu kopcom. Potom všetko stíchlo, nepočul som nič. Prebral som sa z ohromenia a utekal k stráni. Bratovo telo ležalo schúlené pri jednej veľkej skale. Pribehol som k nemu. Dýchol, ale len plytko. Chrčal. Utekal som domov. Nepamätám si, čo som povedal. Spomínam si len na to, ako mamina s kričaním bratovho mena utekala k nemu. Bežal som za ňou... čo najrýchlejšie... ako moje malé nôžky stíhali. Stál som pri Leovi bez pohnutia. Nevidel som krv. Mamina ho držala v náručí a plakala. Počul som húkanie. Videl som ako bratčeka dávajú do sanitky. Zacítil som teplú ruku mojej maminy vo svojej ľadovej. Pozrel som sa na ňu a plakal som. Mamina si ma silno privinula stisla ma: „Nie je to tvoja vina.“ Necítil som to tak. Mal som ho upozorniť. Mal som dávať lepší pozor! Mal som mať viac rozumu. Mal som ho jednoducho uchrániť. Prečo on a nie ja? Ved' bol tak maličký. Aký to dáva zmysel?

„Ste v poriadku?“ opýtal sa ma nejaký postarší pán, pravdepodobne vyučujúci. „Áno,

dĎakujem,“ hodil som si tašku na plecيا a išiel som späť na dvor. Nieкто ma potiahol za rukáv: „ Nebola to tvoja vina,“ počul som Lea, „ nezatváraj sa pred svetom, ale ži ďalej. Nezabudni na mňa!“ Cítil som, že už naozaj odišiel. Aj ja. Späť do reality.